

у прощенну неділю сидіти вдома – щоб не перепрошувати, не просити прощення і не пробачати нікому й ніщо, щоб мати власну магію, засновану на власній ненависті, на власній любові; жити у світі, збудованому власною кров'ю і потом, і власними прокльонами, і власною безсилістю; а ще – щоб нікуди не іти, бо це вже доведеться зробити завтра, власне, щоби приховати від себе власне факт свого існування, рух з фізичного, котрий можна осягнути, перетворити на рух думки, котрий нікому не можна буде доводити, відтак – непотрібно.

мати день народження у поминальний понеділок, день смерті – на новий рік; родичів не мати зовсім; хай кожен рід на корені своєму матиме герб золотий, все одно дерево зігніє на порох, і сточене буде всілякими хробаками;

прикінчити рід, інститут, кумулятивність; привчити себе жити у світі без трудів і днів, без годинника, мапи і календарного плану; привчити себе жити у світі без хідників і правил руху, і їсти те, що не має строку придатності.

жити як доведеться, чигаючи на божий прихід, і мати божий промисел, і продавати себе і убивати живе для життя.

коли доводиться сидіти і чекати на закінчення потопу, починаєш особисто цінувати затишок власного житла – чи того, котре доводиться.

коли доводиться сидіти біля вогнища, відчуваєш на язиці попіл великих бібліотек, побачивши, як по-золотому відблиски вогонь розкидає, як наче маляр змішує фарбу і масло; як муляр, замуруєш усякі можливі входи до того, чим ти є.

можливо, ти вода.

тоді в тобі повно молодих потопельниць, і їх прекрасні тіла належать тільки тобі.

маєш великий гарем, а ще повно риби, і повно рибалок, що до тебе приходять висповідуватися тобі.

маєш течію чи згадуєш за неї як за те, що мав.

або ти вітер і можеш пестити дівчат, що ходять по обидва береги ріки.

або ти дерево, і ти виростаєш і випростуєшся, і тобі тисячу літ, і ти тричі згорів, і на гіллі твоєму див сидить без повік – все бачить він...

в усякому разі маєш військо янголів, подібне на зграю псів, і годуєш їх славою, котра в наші часи занепала; і годуєш їх зойками потонулих церквець і соком з лона підземних озер, і ведеш їх за слідом крові на білому снігу, такому подібному на сорочку найпрекраснішої з панн цього світу, за котрою стоїть найкуртуазніша насолода і до її пагорбу дорога найкрутіша, і носить вона прикраси з каменю і ніж, котрим напуває усяке спрагле горло, бо твоя смерть – то її свобода.

і ти опиняєшся у такому краї, де я можу прийти у твій дім.